

Carta del Prelat (octubre 2007)

"Acostuma't a enlairar el cor a Déu, en acció de gràcies, moltes vegades al dia", suggereix el Prelat de l'Opus Dei en la carta d'octubre amb paraules de sant Josepmaria Escrivà.

05/10/2007

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Aquests primers dies d'octubre ens ofereixen l'ocasió d'incrementar les accions de gràcies a Déu per la seva

bondat amb l'Església, amb l'Obra, amb cadascú. El nou aniversari de la fundació de l'Opus Dei, que commemorem demà —comença l'any 80 de la seva història—, i el cinquè aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà, el pròxim dia 6, ens mouen a manifestar la nostra gratitud a la Santíssima Trinitat, amb un afany joiós de conversió per estimar més: és tan lògic!

Renovem l'acció de gràcies per aquesta manifestació de la misericòrdia divina amb la humanitat, que és l'Opus Dei: instrument d'evangelització i de santificació, que el Senyor va fer veure a sant Josepmaria el 2 d'octubre de 1928. Donem gràcies també per la fidelitat del nostre fundador que, des del primer moment, va correspondre amb total generositat a la crida. I afegim la nostra gratitud a Déu per haver ofert

a l'Església universal l'exemple de la santedat del nostre Pare, proclamada mitjançant la seva canonització.

Examineu la vostra vida, filles i fills meus, i descobrireu molts motius personals d'agraïment a Déu U i Tri: el do de l'existència i de formar part de l'Església; el tresor de la vocació cristiana a l'Opus Dei; l'haver estat convocats pel Senyor per col·laborar en la missió de l'Església precisament ara, en les albors del segle XXI, amb l'encàrrec de configurar cristianament la societat... Alcem al Cel la nostra oració de gratitud per les alegries i per les penes, per les facilitats i per les dificultats que hàgim pogut trobar, perquè *tot concorre al bé dels que estimen el Senyor* (cf. Rm 8, 28).

Sant Josepmaria, des que era un sacerdot jove, ens va ensenyar a ser molt agraïts en totes les circumstàncies. «**Acostuma't a**

enlairar el cor a Déu, en acció de gràcies, moltes vegades al dia. — Perquè et dóna això i allò. — Perquè t’han menyspreat. — Perquè no tens el que necessites o perquè ho tens.

»Perquè va fer tan bonica la seva Mare, que és també Mare teva. — Perquè ha creat el Sol i la Lluna i aquella bestiola i aquella altra planta. — Perquè va fer a aquell home eloqüent i a tu et va fer curt de llengua...

»Dóna-li gràcies per tot, perquè tot és bo» (*Camí*, n. 268).

Fem-nos portadors d’aquest agraïment molt units al sacrifici de Jesucrist en la Santa Missa; allí, el Senyor presenta l’ofrena de la seva vida i la del seu Cos Místic, i Déu Pare la rep *in odorem suavitatis* (*Ef* 5, 2), en olor de suavitat, per l’acció de l’Esperit Sant.

Gairebé al final dels seus anys a la terra, sant Josepmaria Escrivà ens exhortava a romandre **«sempre en una contínua acció de gràcies a Déu, per tot: pel que sembla bo i pel que sembla dolent, pel blanc i pel negre, pel petit i pel gran, pel poc i pel molt, pel temporal i per allò que té abast etern. Donem gràcies a nostre Senyor per quant ha succeït aquest any, i també d'alguna manera per les infidelitats, perquè les hem reconegut i ens han portat a demanar-li perdó, i a concretar el propòsit —que portarà molt bé per a les nostres ànimes— de no ser mai més infidels»** (Apunts d'una meditació, 25-XII-1972).

El cinquè aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà ha de revifar en nosaltres els desitjos de santedat que aleshores experimentarem. Us vaig escriure, i ho he repetit en altres ocasions, que

el 6 d'octubre ha de romandre sempre actiu en les nostres ànimes. Meravellem-nos davant la confiança que Déu ens manifesta, en encarregar-nos que propaguem l'esperit de l'Obra per tot l'orbe de la terra.

Amb seguretat en l'ànima, caminem sempre cap endavant complint la nostra missió de «**sembradors de pau i d'alegria**». Fem-ho amb les paraules i amb les obres, abonant amb les accions —mitjançant una lluita espiritual renovada cada jornada— allò que sabem que és la Voluntat de Déu: *que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat* (1 Tm 2, 4).

El Senyor ens dóna a conèixer la seva Voluntat de moltes maneres. Esmercem-nos a obrir l'ànima per acollir aquestes llums i posar-les per obra, perquè —com recorda el Papa — «*qui vulgui ser amic de Jesús i*

convertir-se'n en deixeble autèntic (...), no pot per menys de conrear una íntima amistat amb Ell en la meditació i en l'oració.

L'aprofundiment de les veritats cristianes i l'estudi de la teologia o d'una altra disciplina religiosa suposen una educació en el silenci i la contemplació, perquè és necessari desenvolupar la capacitat d'escoltar amb el cor Déu que parla» (Discurs, 23-X-2006).

Amb referència a això, entre els mitjans ascètics tradicionals de l'Església, gaudeixen d'especial eficàcia els dies de recés espiritual, on l'ànima —deixant de banda les preocupacions de la vida quotidiana — es dedica a pensar en Déu i en el propi profit espiritual.

M'ha vingut a la memòria que, en aquests dies, es compleixen setanta-cinc anys d'un curs de recés del nostre Pare, el 1932, del que va

treure grans impulsos per dur a terme la tasca fundacional. Diverses vegades ens va parlar d'aquells primers anys de tasca apostòlica, sempre envoltat de gent a la formació de la qual es dedicava amb intensitat. Quan desitjava tenir uns dies de recés espiritual, cercava un lloc on pogués quedar-se a soles amb Déu, totalment apartat de les ocupacions habituals.

El 3 d'octubre de 1932 va anar a Segòvia, al convent de Carmelites Descalces d'aquella ciutat, edificat per sant Joan de la Creu. S'havia preparat també demanant a moltes persones l'almoïna de les seves pregàries per aquesta intenció. Allí, el 6 d'octubre, hi va rebre la moció divina que el va portar a invocar el patrocini dels sants arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael sobre les tasques apostòliques de l'Opus Dei (cf. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 466). Va sortir

d'aquelles jornades amb propòsits clars i concrets per tirar endavant l'Obra, fonamentant-ho tot en l'oració i l'expiació: aquest en va ser l'interès constant, i per aquest camí hem de caminar sempre les seves filles i els seus fills.

Us recordo aquests fets amb el desig que preparem molt bé els dies de recés i els cursos de recés espiritual en què hi participem, i perquè parlem a altres persones d'aquest mitjà de formació tan important. En molts casos —en tenim experiència—, l'assistència a un curs de recés suposa una conversió radical, perquè ajuda les ànimes a plantejar-se les preguntes essencials de la pròpia existència: d'on venim i on anem, quin camí hem de seguir per arribar a la plena unió amb Déu, què mitjans és necessari emprar... *«Aquest estar íntim amb Déu i, per tant, l'experiència de la presència de Déu, és el que ens permet experimentar*

contínuament, per dir-ho així, la grandesa del cristianisme; després ens ajuda també a (...) viure'l i realitzar-lo dia a dia, patint i estimant, en l'alegria i en la tristesa» (Benet XVI, Discurs, 9-XI-2006).

Si ens entestem a multiplicar els recessos i els cursos de recés, invitant molta gent, la tasca apostòlica creixerà arreu i ens meravellarem dels resultats. Amb quina convicció parlem a les persones sobre l'oportunitat d'aquest mitjà de formació? Resem pels qui, al món sencer, acudeixen a aquesta trobada amb Déu?

Com sabeu, durant els mesos de juliol i agost he romàs a Pamplona, acabant una feina que no volia demorar. Us agraeixo l'ajuda de la vostra oració aquestes setmanes. Abans de tornar a Roma, vaig fer un viatge —amb totes, amb tots— a Lourdes i també a Torreciutat, on se

celebrava la Jornada Mariana de la Família. Continuem resant per la revitalització d'aquesta cèl·lula fonamental de la societat, de la salut espiritual de la qual depèn en gran manera la nova evangelització.

També vaig participar en un breu trajecte per alguns dels llocs que va recórrer sant Josepmaria, el novembre de 1937, durant el pas dels Pirineus. Van ser pocs quilòmetres — per descomptat, sense les dificultats enormes que van trobar llavors el nostre fundador i els que l'acompanyaven—, però em vaig omplir d'alegria i d'agraïment al Senyor, considerant un vegada més l'heroisme del nostre Pare. Seguint-ne els passos, era molt fàcil vibrar amb els mateixos afanys, i recordar-vos a cadascuna, a cadascú. En aquells moments de grans penalitats, sant Josepmaria no pensava en si mateix, sinó en les seves filles i fills, en les ànimes que podrien caminar

per sendes de vida eterna, si personalment es mantenia fidel a la missió que el Senyor li havia confiat.

Se'm va aguditzar aquest pensament, amb especial claredat, quan ens vam detenir al lloc que ocupava la cabanya de sant Rafael, als boscos de la Baronia de Rialb, on van acampar durant uns dies, abans d'emprendre les marxes nocturnes. Resulta impressionant: es trobaven assetjats per tot tipus de perills i, no obstant això, precisament en aquestes circumstàncies extraordinàries, sant Josepmaria va establir un horari en què hi havia temps per a tot: per a les pràctiques de pietat, per a la formació i l'estudi... No és un exemple magnífic per a nosaltres, ara i en el temps futurs? Hi resàrem per les tasques de sant Miquel, de sant Gabriel i de sant Rafael: per l'apostolat que els fidels de la Prelatura realitzen en servei de l'Església. També, amb vosaltres,

resàrem els Precs de l'Obra al lloc on el nostre fundador va trobar la rosa de fusta. Resultava molt fàcil esgranar cada petició, amb l'atenció amb què el nostre Pare va anar prenent-les de les oracions de la tradició cristiana. Desitjava que les repetíssim diàriament amb devoció, vivint-les!

Novament demano l'ajuda de la vostra oració i de la vostra mortificació per les meves intencions. Ara tinc urgència del vostre suport. Sigueu generosos i feu-me costat.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'octubre de 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-octubre-2007/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-octubre-2007/) (08/08/2025)